

عنوان مقاله:

لزوم حفظ معماری مردمی و بومی از منظر توسعه پایدار

محل انتشار:

چهارمین کنگره بین المللی عمران ، معماری و توسعه شهری (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

مژگان هادی پورمرادی - کارشناس ارشد معماری، موسسه آموزش عالی روزبه

خلاصه مقاله:

انسان و طبیعت به عنوان دو عنصر از جامعه و در ارتباط با هم؛ دو عنصری هستند که تغییرات اساسی در رابطه وجودی پدید می آورند. یکی از نظرانی که در سالیان گذشته در رابطه با فعالیت های انسان و به ویژه در ارتباط با محیط زیستمطرح شده؛ حرکت در جهت توسعه پایدار است. توسعه پایدار توسعه ای است که نیازهای کنونی جهان را مرتفع میسازد؛ بدون آنکه توانایی نسل های آینده را در دستیابی به نیازهایشان با مشکل مواجه نماید. عمده ترین عنصر کالبدی در این زمینه سکونتگاه است. ساختن برای بشر یک ضرورت است؛ برای این اساس روح معماری توسط مردم رشد می کند که آن را معماری مردم می نامیم. معماری مردمی؛ معماری طبیعی و محلی مردم یک سامان است. معماری بومی؛ روشطراحی عمومیت یافته ای است که از معماری مردمی زاییده شده و از یک فرهنگ مشخص محلی میگوید که به دستمردم همان محل شکل میگرفت، رشد میکرد و در رویدادهای سخت نیز تحت تاثیر قرار میگرفت. مشارکت مردم در ساخت این گونه از معماری و توجه به ارزشها و همسازی آن با طبع طبیعت قابل ملاحظه است. خانه روستایی نخستینگونه معماری (بومی) است که در انجام آن، کمال تعقل، منطق و درستی به کار گرفته شده است. با توجه به فعالیت هاییکه در جهت دستیابی به توسعه پایدار در مناطق روستایی کشور در حال انجام است؛ لزوم توجه به مقوله توسعه پایدار وارتباط آن با معماری مردمی و بومی مناطق روستایی کشور، ضروری به نظر می رسد. روش پژوهش بر پایه روش توصیفی-تحلیلی بوده و شیوه گردآوری اطلاعات نیز کتابخانه ای، اسنادی می باشد، ابتدا به شرحی از توسعه پایدار پرداخته و از رابطه میان توسعه پایدار و محیط زیست و سکونتگاه انسان سخن گفته خواهد شد. تعاریف و ویژگی های معماریمردمی و معماری بومی و لزوم حفظ آن در ارتباط با توسعه پایدار بیان می گردد.

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، سکونتگاه، معماری مردمی، معماری بومی، خانه روستایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/618958>

